

jeg havt den Ære at indbringe i Thinget, og jeg skal i den Anledning tillade mig at henlede de ærede Medlemmers Opmærksomhed derpaa. Andragendet er et meget talende Vidnesbyrd om den overordentlige Trang, der er tilstede til Gjennemførelsen af et Lovforslag som det her foreliggende, og jeg vil haabe, at Andragendet maa være en meget kraftig Paamindelse til alle Sider om, at Alle og Enhver bør stræbe hen til, at Lovforslaget kan gaa igjennem, og en Lov som den her tilføjede maa kunne udfomme.

Svarling: Det foreliggende Lovforslag omfatter saa mange Spørgsmaal, at det næppe vil være heldigt, om alle de Talere, der have begjæret Ordet, ville gjennemgaa alle dets Enkeltheder; dette vilde føre til trættende Gjentagelser, der ikke vilde virke oplivende paa Diskussionen. Da det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestead) igaar har berørt de Hovedprinciper, hvorpaa Lovforslaget er bygget, og jeg i det Væsentlige kan slutte mig til hans Opfattelse og Anskuelse i saa Henseende, skal jeg i det Hele lade Principspørgsmaalene ligge og ialtfald kun berøre dem, forjaaviddt det er uundgaelig nødvendigt til Gjennemførelsen af det Synspunkt, jeg vil gjøre gjældende, idet jeg vil vende mig til Betragtningen af dette Lovforslags praktiske Side, den praktiske Virkning, det vil faae, og den praktiske Mulighed af at gennemføre det. Jeg vil da strax udtale som mit Hovedsynspunkt i denne Henseende, at saaledes som dette Lovforslag foreligger i dets nuværende Skikkelse, vil det være absolut umuligt at gennemføre det i Kjøbenhavn, men jeg skal tilføie, at efter min Formening ere de Ændringer, som maatte gjøres, for at det kunde blive anvendeligt i Kjøbenhavn, hverken større eller flere, end at de med nogen god Villie kunne gennemføres og derved gjøre Lovforslaget anvendeligt ogsaa for Kjøbenhavn. Først kan jeg ikke Andet end udtale min Beflagelse over, at Forslagsstillerne have fundet det rigtigt i en Lov om den mellemkommunale Bestaatning at optage et Spørgsmaal af en hel anden Art og hint væsentligt udeftommende. Jeg sigter til Bestemmelsen i § 37 om Valg af Borgerrepræsentanter i Kjøbenhavn. Jeg tror, at et Lovforslag om en mellemkommunal Bestaatning allerede i og for sig berører saa mange vanskelige Punkter og vil have saa mange Vanskeligheder at overvinde paa sin Gang i Rigsdagen, at man ikke gjerne skulde besvære og vanskeliggjøre denne Gang yderligere ved at inddrage derunder et Spørgsmaal, som i og for sig vil kræve en omfattende Overveielse, og tilmed give det en Affattelse, som,

det tror jeg, man tør sige paa Forhaand, vil møde afgjort Modstand i det andet Thing. Jeg kunde til Nød forstaa, om man i en Lov, som gaar ud paa at fastslaa en ensartet kommunel Bestaatning over hele Landet, vilde gjøre gjældende, at Principet for den kommunale Valgret ogsaa burde være ensartet, og at altsaa det Princip, som var gennemført udenfor Kjøbenhavn, i det Væsentlige ogsaa burde gennemføres i Kjøbenhavn; men at man i et Lovforslag af den foreliggende Art vil gaa til at foreslaa, at man i Kjøbenhavn skal gaa til noget helt Andet, end man kjender i det øvrige Land, forstaaer jeg ikke, under Forudsætning af, at man virkelig har til Hensigt at faae det foreliggende Lovforslag gennemført og ophøiet til Lov. Jeg tror, at den første Betingelse for at indtade sig paa en nyttig Behandling af det foreliggende Lovforslag vil være, at § 37 fjernes derfra, og jeg tror ialtfald at burde tilføie, at dersom den bliver staaende, vilde Forslagsstillerne næppe faae nogen Glæde af deres Forslag.

Jeg skal derefter vende mig til særlig at betragte Forholdene her i Kjøbenhavn, idet jeg gaar ud fra, som sagt, at de forskjellige Talere, der tage Ordet, hver vilde tage det Omraade under Behandling, som ligger dem nærmest, og med hvilket de ere mest fortrolige. Jeg skal ikke indlade mig paa Spørgsmaalet om Hartkornsstattsens Fixering i de sidste Paragrafer, idet jeg antager, at andre Talere, for hvilke dette ligger nærmere, vilde behandle denne Sag. Det forekommer mig da strax i høieste Grad isinefaldende, at de ærede Forslagsstillere i mærkelig Grad lidet have havt Øinene aabne for Forholdene i Kjøbenhavn. Man vil maaste indvende, at dette saa langt fra er Tilfældet, at tværtimod, som alt igaar berørt, en meget stor Del af Lovforslagets Paragrafer ordret stemmer med det Udtast til Lov, som i 1873 blev vedtaget af Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, og jeg skal ogsaa bemærke, at forjaaviddt dette er Tilfældet, har jeg intet Væsentligt at udsætte derpaa, om end ganske vist paa nogle Enkeltheder. Men i det, som de Herrer Forslagsstillere have tilføiet af deres Eget, er der Bestemmelser, der vilde gjøre Lovforslaget, jaaviddt jeg kan se, aldeles umuligt i Kjøbenhavn. Jeg sigter særlig til det, som vel egentlig er at betragte som Hovedbestemmelsen, nemlig § 14. Jeg skal ikke gaa ind paa, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestead) igaar omhandlede, det Principspørgsmaal, om man overhovedet skal gaa til at lægge Skat paa Arbejdsstanden, jeg kan ganske slutte mig til hans Princip i saa